

בתוך אוטובוס

בכל כמה שבועות מטלפן אלי מודיע אלמוני ומספר לי בלחש שאייל, הנרקומן שנגמל ושהיה כוכב תוכנית טלוויזיה מדהימה על חיי, חזר שוב אל הסמים. בכל כמה שבועות אני לא מאמינה, ושוכחת את הסיפור. השבוע התקשר אליי המודיע האלמוני שוב. כדי להשקיע את מצפוני החלטתי לברוק את העניין. התקשרתי עם נילי טל, שביימה את הסרט על אייל.

דרינג דרינג.
את נילי טל.
מנברת.
שלום נילי, זו המרחלת, שמעתי שאייל חזר שוב לסמים.

זה לא נכון שהוא חזר לסמים. הוא נקי לגמרי. הוא נמצא עכשיו בגליל וחי באוטובוס. מאז

נילי טל
היכרות במיקלט

שנגמל, לפני שנה, אני נמצאת איתו בקשר פעם בשבועיים, ורואה אותו לעיתים קרובות. גם עם אשתו. שעובת אותו עוד לפני שידור התוכנית. אני נמצאת בקשר. היא במצב יותר קשה ממנו, ונמצאת בתל-אביב עם בנם בן ה-3.

אני מצאתי אותו במיקלט ציבורי בבתיים, אחרי שלקח מהוריו בפעם השלישית את הטלוויזיה הציבועונית, כדי למכור אותה ולקנות סמים. מאז שידור הכתבה, לפני פחות משנה, יש בכל פעם מישהו הטורח להפיץ שמועות בתל-אביב שאייל חזר לסמים, אבל זה לא נכון.

חני פרי
חוף מ-דבר המועלת

הברית. שם תופיע בשלושה שבועות-אופנה, במקומות שונים, על פני היבשת, וסכומי-הכסף שתאסוף שם יקבעו אם תביא איתה מקרר שמיציר קוביות-קרח, או שמא יספיק הכסף רק למקרר רגיל; אם תביא איתה תנור-גאז מהודר בעל חמש להבות, או שתאלץ להסתפק בתנור קונבנציונאלי בעל ארבע להבות בלבד.

רחל מרחלת על כל העולם המסך עולה, המסך יורד

הבימה בתיאטרון הקאמרי רועדת. לא משום שיש שם יותר מדי חזרות, אלא משום שיש שם מנהל חדש ופעלתן. אילן רונן, שהיה המנהל האמנותי בתיאטרון החאן בירושלים, בא לנהל את הקאמרי. עם בואו התחיל לעשות שינויים מרחיקי-לכת בצוות התיאטרון, וכל ותיקיו רוערים ופחדים.

קודם-כל הוא הפסיק את עבודתם המסורה של שני כימאים ותיקים, הוי קלום, העובד כבר 30 שנה בתיאטרון, והכימאי האמריקאי סיטר ג'יימס, העובד 11 שנים. במקומם הביא רונן שני כימאים צעירים ומוכשרים, לריענון. שמוליק הספרי, כימאי רתי שהשתחרר בימים אלה מכלא 6, אחרי שנכלא בגלל סירובו לשרת בלבנון, וגרדי רול, שנוסף על היותו כימאי הוא גם בנה, מנישואין ראשונים, של מיכל זמורה-כהן, אשתו הנוכחית של השופט העליון לשעבר חיים כהן. לצוות נוספו גם שלושה שחקנים, גם הם צעירים ומוכשרים: (א) שושן גבאי, שנלקח מהבימה, ושרונן הכיר אותו כשעבדו יחד בתיאטרון החאן בירושלים, (ב) דורון תבורי הושאל מתיאטרון חיפה, (ג) נתן דטנר, מתיאטרון באר-שבע, שהתפרסם כשהיה האיש מאחורי המסכה של החתול שמיל. דטנר קיבל תפקיד כשחקן ראשי בקאמרי בהצגה רולטה צרפתית, ועכשיו הוצע לו תפקיד ראשי נוסף בהצגה חדשה, על פי מחזה של צ'כוב, דבש הפרא, שהוא להיט בלונדון.

לפי חוקי התיאטרון הקאמרי שחקן החתום על חוזה של עונה, צריך להופיע גם בתפקידים קטנים, לכן, הוצע לדטנר (29) לשחק תפקיד זוטא במחזה חדש של חנוך לוין. דטנר ויתר על הכבוד ועל התפקיד אך נאלץ לוותר גם על התפקיד הראשי בהצגת השניה.

שמעתי, לא האמנתי ודרינג דרינגתי לדטנר הנ"ל:
את דטנר, בבקשה?
מרב, מי זו?
המרחלת. שמעתי שלא רצית תפקיד קטן במחזה של חנוך לוין?
נכון. התפקיד הוא כל-כך קטן, שאפשר היה לחלק אותו לשלושה שחקנים אחרים, ואיש לא ירגיש.
אבל יתרת גם על תפקיד גדול וראשי?

סמדר כרם ונתן דטנר
מראה אחר מבעד למישקפיים

כן, זה עלה לי בהרבה דמים. זה לא היה קל. תגיד נתן, אם אנחנו כבר מרברים — זה נכון שאתה מתחנן בקרוב עם סמדר כרם?
אנחנו מתחננים בקיץ.
איך הכרתם?

לא תאמיני? יום אחד, לפני שבוע שנים, הלכתי לחנות כדי להתאים לעצמי מישקפיים. כשהרכבתי אותם, ראיתי פיתאום שהמוכרת היא בחורה נחמדה ביותר, ומאז אנחנו ביחד.
נו, שיהיה במזל-טוב.

ואם אתם חושבים, במיקרה, שרטנר הצעיר והמוכשר נשאר ללא עבודה, טעות חמורה כדרכם. הוא עומד להנחות. ביחד עם דליה מזור, את תחרות הקדם-אירוויזיון, הוא ממשיך להופיע בהצגה בשלושה פרקים בבית לסין וברולטה צרפתית בקאמרי, וכמו כן בתוכנית הטלוויזיה איזה קטע, ועוד ידו נטויה.

לרקוד על כל החתונות

הוא נסע איתה לניר-יוק, כדי לשאת אותה שם לאשה, והסביר: "למישפחה שלי כבר נמאס להביא לי בכל פעם מתנות-חתונה. הם לא יכולו, והמישפחה של דבי, בני-יוק, עוד לא ערכה חתונה אף פעם אחת. צריכים לתת להם הודמנות."

זה היה לפני קצת יותר משנה. בינתיים קיבלה המישפחה של דבי הודמנות מספקת. לפי דעתו, והוא יכול היה לעוף הלאה לפרח הבא. הוא השאיר את דבי לרקוד, עם כל הסיפור-

הפעם צריך לפרש את המישפט שכבותרת כפשוטו. אני לא יודעת מה קורה לבחור המוכשר הזה, אבל הוא לא נח לרגע. אפילו אני, הידועה בזיווגי, איני מצליחה לעקוב אחרי הבחור הדינאמי הזה.

עם אשתו הראשונה ערך מנחם עיני מופעי-רחוב. הוא היה מופיע, והיא היתה רצה סכיבו ואוספת מעות מן הצופים המשועשעים. לא ידוע לי מה עשה אם אשתו השנייה, אבל את השלישית שלף מעל בימת-הרקודים של להקת בת-דור.

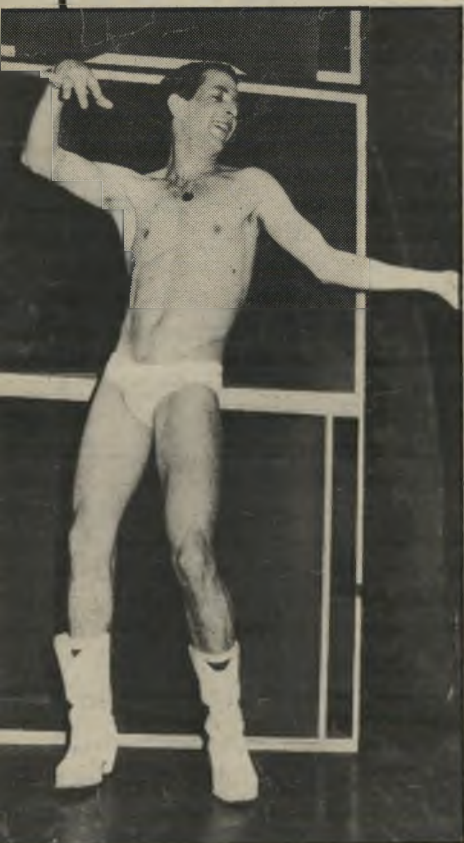
בבית-קפה אחר

לפעמים, בימי שישי בצהריים, כשרחוב דיזנגוף בתל-אביב הומה בכל המימוני, וכל היפים והיפות חולפים לאיטם על פני היושבים בבתי-הקפה, אמר לראות אשה קשירה. שיערה לבן כסלג, הצועדת באיטיות לאורך הרחוב, לפעמים היא עובדת ליד כסית. מעיפה מבט פנימה אל כל הבהומה השיכורה, וממשיכה הלאה.

איש מיושבי בית-הקפה הסוגן הזה אינו מכיר את האשה הסימפוטית. איש מבין יושבי כסית אינו זוכר שפעם, לפני שנים, נהגה לשבת בדרך-קבע באותו בית-הקפה, כשהיא צמודה לאחד המשוררים הגדולים של ישראל, שהלך בינתיים לעולמו. איש אינו יודע, שהאשה, שיערה הלבן, היא צילה בינדר, שהיתה אהובתו של נתן אלתרמן.

צילה אינה נכנסת לכסית. היא חולפת על פני המקום וממשיכה לכיוון כיכר מלכי-ישראל. לבית-קפה שבו יש לה מקום ושולחן קבוע.

ואילו רחל מרכוס, אשתו החוקית של אלתרמן, שעדיין מתאבלת קשות על מותו, הוסיפה לשמה את שמו. היא, שתמיד הקפידה להיקרא רק רחל מרכוס, הוסיפה אחרי מותו את השם מרכוס-אלתרמן.

מנחם עיני
בקיוסק

לוקסים והסרוויסים האמריקאיים שקיבלו לח' תונה, וטייל לו ברחבי היבשת.

הוא לא נשאר לבר זמן רב. לא מנחם עיני ידידנו. בווינגטון מצא לו חברה חדשה, אמריקאית כמובן, המבוגרת ממנו בחמש שנים, נגנית-נבל מעולה. בינתיים היא מנעימה את הצלילי קטעי-הנבל מאגם הברבורים.

היה פעם סיפור על אחד, שכפעם הראשונה התחתן באולם מפואר, עם רבע עוף, תימורת וכל הקטע, בפעם השניה הוא התחתן בבית-הוריו, בפעם השלישית כבר לא היה לו נעים, אז הוא התחתן בבית-קפה. אני חושבת שהפעם יתחתן מנחם עיני בקיוסק.